

La frase del dia

“Hi ha inversors que no venen a Catalunya perquè forma part d'Espanya”

Jordi Baiget, CONSELLER D'EMPRESA I CONEIXEMENT

Tribuna

Josep M. Comajuncosa. Professor d'economia d'Esade

La salut dels bancs a Europa

A la zona euro la recuperació econòmica sembla consolidar-se. Però una de les qüestions que podria dificultar-la és la salut de les seves institucions financeres i, en particular, les dificultats que troben per assolir un nivell de beneficis suficient per al seu funcionament normal. Els darrers anys, després de la crisi, els bancs a Europa han fet progressos positius. Han augmentat les ràtios de capital, i ja no s'han de finançar tant a curt termini al mercat majorista. Però molts d'ells mantenen encara dificultats per millorar el seu compte de resultats i per adaptar el seu model de negoci a un món amb tipus d'interès molt baixos.

LES SEVES COTITZACIONS A BORSA van baixar molt durant la primera meitat del 2016, però des de fa un any, a mitjans del 2016, el preu de les accions ha pujat un 40%, i han tornat als valors del gener del 2016. Els inversors perceben que s'han començat a millorar algunes coses. Per exemple, els beneficis milloren quan hi ha una corba de tipus creixent, és a dir, quan els tipus a curt termini són més baixos que els tipus a llarg termini. Recordem que els bancs reben diners a curt termini i els col·loquen en forma de crèdits a mitjà i llarg termini. La diferència entre els tipus a curt i a llarg els permet obtenir un marge de guany. La forma creixent de la corba de tipus és la que es dona quan hi ha expectatives de creixement econòmic, tal com passa ara.

PERÒ UNA ANÀLISI DEL VALOR de la seva cotització a borsa, en concret la diferència entre el valor en borsa i el valor del banc en els seus balanços, segueix mostrant la desconfiança dels inversors en la capacitat dels bancs de generar beneficis de forma sostinguda. Al llarg del 2016, per a més de la meitat dels bancs europeus, la ràtio ROE, que compara el volum de beneficis d'una

empresa amb els recursos necessaris per generar-los, no va arribar al 8%. I es calcula que vuitanta bancs europeus es mantindran per sota del 8% fins a l'any 2019. Els beneficis baixos generen diversos perills. Són un incentiu perquè els bancs no construeixin suficients coixins de seguretat per si l'economia es deteriora i, per tant, els fa més vulnerables als mals moments. Alguns bancs poden intentar recuperar els beneficis assumint inversions amb massa riscos. També redueix la seva capacitat per expandir el crèdit i finançar projectes econòmics.

S'OBSERVA QUE ELS BANCS amb especialització domèstica tenen menys beneficis, però hi ha diferències entre països, que fan evident l'existència de dificultats estructurals presents en tot el sistema. Un primer és un volum massa gran. En alguns països, com Dinamarca, Holanda i Espanya, els bancs han fet esforços importants, tancant oficines i reduint personal. Es calcula que si els bancs d'altres països reduïssin la rà-

“La recuperació econòmica només serà sòlida si els bancs recuperen la bona salut i poden complir la funció de finançament de l'activitat

tio de volum de dipòsits per oficina a la mitjana europea, es reduirien en 23.000 milions les despeses del sector, equivalent al 23% dels beneficis bancaris després de pagar impostos.

EL PROBLEMA MÉS IMPORTANT, però, són els crèdits de molt dubtós cobrament. Caldria crear companyies de gestió d'actius i millorar la renegociació d'aquest deute, potser amb el suport de capital públic. Els bancs a Irlanda i Espanya, en part gràcies a l'ajut de fons europeus, han reduït de forma important la presència d'aquests crèdits dubtosos. En canvi, els bancs italians i portuguesos gairebé no han fet cap pas en aquesta reducció. I és necessari que ho facin. Cal una reestructuració d'aquest deute mitjançant l'entrada de capital, i la creació d'institucions que puguin comprar els paquets de crèdits dubtosos a un preu raonable. Els bancs saludables haurien d'augmentar les seves provisions. També és necessari desmuntar els bancs que estan tècnicament en fallida. Això faria més fàcil que els que tenen problemes però són viables fossin ajudats pel capital privat o per altres institucions financeres.

A FRANÇA, ELS BANCS HAN DE REDUIR els seus costos d'explotació i diversificar la seva activitat. I estudiar la possibilitat de fusions amb entitats d'altres països de la zona euro. A Alemanya els bancs han de reorientar el seu model de negoci, adaptar-se a les noves tecnologies, i a la nova regulació creada després de la crisi. Pot semblar que els beneficis bancaris només són importants per als banquers i els seus accionistes però, en realitat, són importants per al bon funcionament de l'economia. La recuperació econòmica només serà sòlida si els bancs recuperen la bona salut i poden complir la seva funció de finançament de l'activitat, de veritable sistema sanguini de l'economia.

De set en set

Anna Carreras

'Art is tant'

Excepte si l'ego els devora sencers i es tornen insofribles, tenir artistes a la vora és un privilegi, pura mel que et fa embellir. El poeta i editor (meu i

d'altres) em regala l'exemplar número 78 del seu últim poemari, *Rock & Roll*, editat a LaBreu. N'hi ha 300, destinats als amics, per celebrar que ha fet 50 anys –tot i que diries que no en té més de 35. No ensabono, no em cal. Coberta d'un blau texà destenyit i un pollastre tailandès de color carbassa: cromatisme complementari que acull versos enjogassats i eufònics. *Rock & Roll* és un divertiment on hi ha, com en una font clara, la música de la llengua i l'experiència del llenguatge que fan que Ro-

Som capes de temps, superposicions d'estats d'ànim, còctels d'humors, estrats de pensaments

mera sigui reconegut pel seu traç. Ball, beguda, fum i futbol. I desig, i dits, i sorra que crema, i mà que rasca. I Lou Reed, i David Bowie. I Jim Morrison. La pintora Maria Paola Coda (còmplice, germana i mèdiem entre jo i el món) em regala el seu primer catàleg, una obra d'art en ella mateixa. D'un blanc impol·lut, només els seus quadres tàctils i de gran format injecten color al llibret: la poètica de la Mapi respon al treball excepcional de qui conviu amb un món en expansió permanent. Pintura clàssica, intemporal, lírica, suggestiva, atàvica. Som capes de temps, superposicions d'estats d'ànim, còctels d'humors, estrats de pensaments i experiències. La pintura, com la poesia, segueix el ritme múltiple de l'univers. L'art és la mà que et palpa la cintura com un sospir. Romeira i Coda són un do contra l'envelliment. Busqueu-los: regalen tiberis i passejades de la llengua sobre els ulls.

Sísif

Jordi Soler

